

disse sager giver mig ikke anledning til bemærkninger. Jeg har endvidere ikke noget grundlag for at antage, at straffene i sager, hvor der ikke foreligger skærpande omstændigheder, vil blive fastsat med udgangspunkt i et niveau på under 1 år og 6 måneder, som efter min opfattelse må anses for at være et passende straffniveau for sager af denne karakter.

Såfremt denne antagelse om straffen i sager om fuldbyrdet overfaldsvoldtægt er korrekt, er der imidlertid en betydelig forskel på straffen for fuldbyrdet overfaldsvoldtægt og forsøg på overfaldsvoldtægt.

Det er imidlertid ikke alene på voldtægtsområdet, der er en – til tider betydelig – forskel på strafudmålingen afhængig af, om der er tale om et fuldbyrdet forhold eller forsøg.

I Strafferettens almindelige del, Ansvarslæren, 4. udgave, 1997, anfører Waaben således, at det er muligt, at man af praksis kan udlede en almindelig tendens til en mildere bedømmelse af forsøg. En forskel i udmålingen kendes ved drab og visse andre grove forbrydelser, hvor en ikke realiseret integritetskrænkelse kendetegner forholdet som mindre groft.

Det giver således ikke i sig selv anledning til bemærkninger, at også straffen for forsøg på overfaldsvoldtægt er lavere end straffen for det fuldbyrdede forhold.

En række af dommene vedrørende forsøg på overfaldsvoldtægt i det undersøgte materiale har imidlertid givet mig anledning til at overveje, om straffen i alle sager af denne karakter ligger på et rimeligt niveau.

Der henvises herved til dom 2, 1998 og dom 4, 1998 i bilag 2, hvor der blev udmålt straffe på fængsel i 8 måneder for henholdsvis et voldtægtsforsøg på en S-togsstation og en parkeringsplads under anvendelse af ikke ubetydelig vold, og hvor forsøgene mislykkedes på grund af kvindens modstand og kvindens høje skrig.

Endvidere kan nævnes dom 5, 1998 i bilag 2, hvor voldtægtsforsøget blev begået af en 21-årig mand, der standsede en ham ubekendt 16-årig udviklingshæmmet pige, som cyklede hjem fra skole, og som under anvendelse af betydelig magt forsøgte at få samleje med pigen. Forsøget mislykkedes på grund af pigens kraftige modstand i form af slag og spark. Gerningsmanden blev idømt fængsel i 9 måneder.

Endelig kan henvises til dom 8, 1998 i bilag 2, hvor voldtægtsforsøget blev begået over for en

70-årig kvinde i dennes lejlighed, hvortil gerningsmanden skaffede sig adgang, og hvor der anvendtes forholdsvis grov vold over for kvinden. Straffen blev fastsat til fængsel i 8 måneder.

En af de nævnte domme er en landsretsdom (dom 2, 1998), mens de øvrige domme er byrettsdomme.

Det er på baggrund af de nævnte sager min opfattelse, at der særligt på dette område kan være behov for at overveje, om domme af denne art i videre omfang skal søges anket af anklagemyndigheden med påstand om skærpelse.

Hertil kommer, at det kan være ønskeligt at få større klarhed med hensyn til vurderingen af det nugældende straffniveau for fuldbyrdet overfaldsvoldtægt, når der ikke foreligger skærpande omstændigheder.

I øvrigt bemærkes, at det efter sagen fra Århus, der er omtalt ovenfor under pkt. 1 og 4.3., har været diskuteret, om straffene i sager, hvor der er flere gerningsmænd til voldtægten, er passende. Som det fremgår af tabel 6 i bilag 1, er der kun få sager i det undersøgte materiale, hvor voldtægten er begået af flere i forening. Imidlertid verserer der for tiden flere voldtægtssager, hvor der efter de foreliggende oplysninger har været flere gerningsmænd.

Det kan på den baggrund være af interesse at følge sådanne sager med henblik på at vurdere, om det forhold, at gerningen er udført af flere i forening, tillægges passende betydning i skærpande retning ved strafudmålingen.

Som det fremgår af tabel 5 i undersøgelsen i bilag 1, er cirka halvdelen af de domme, der er omfattet af undersøgelsen, blevet anket, og straffen er – især i sager fra 1996 og 1998 – i et ikke ubetydeligt omfang blevet skærpet.

Jeg finder på denne baggrund, at der kan være grundlag for at iværksætte en ordning, hvor Rigsadvokaten i det kommende års tid får forelagt fældende byrettsdomme i voldtægtssager med henblik på at vurdere, om anklagemyndigheden i videre omfang bør anke domme i voldtægtssager, således at landsretterne i flere sager får lejlighed til at tage stilling til straffniveauet.

Ordningen bør i givet fald efter min opfattelse omfatte alle domme i voldtægtssager, uanset om der er tale om par-, kontakt- eller overfaldsvoldtægt, og uanset om forholdet er fuldbyrdet eller ej. Det vil gøre det muligt at foretage en vurdering af, om straffene i de konkrete sager i alle tilfælde er i overensstemmelse med det niveau, der